

[Anden næstformand]

Hr. Bo Kristensen har ordet for en kort bemærkning, og så vender vi tilbage til talerækken.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):

Fru Lilli Gyldenkilde havde den opfattelse, at vi nu skulle til at lave overenskomstpolitik her i folketinget. Vi har den opfattelse, at overenskomstforhandlingerne er noget, som arbejdsmarkedets parter skal klare. Det er den linje, vi har lagt, og derfor har jeg ikke som arbejdsmarkedspolitisk ordfører på noget tidspunkt udtalt mig om, hvilken opfattelse jeg har af, hvad en overenskomst burde ende med. Det er vores opfattelse af den måde, overenskomstforhandlinger skal føres på.

Må jeg så henvende mig til hr. Kaj Poulsen, som så glimrende trak vismændene frem og truede med 60.000 arbejdsløse frem til 1990. Jeg vil bede hr. Kaj Poulsen om at huske den debat, vi havde i efteråret 1983, hvor hr. Kaj Poulsen her fra talerstolen fortalte, at vismændene spåede, at der ville blive 40.000 flere arbejdsløse i 1984. Det var dog et fejlskud på omkring 44.000, idet beskæftigelsen er forbedret med ca. 4.000 for indeværende år. Det vil altså sige, at det slag på tasken, vismændene gav for 1984, var helt hen i vejret, og det er jo dog ret tæt på. Så skal vi ikke holde os til de initiativer, som bevirker, at vi kommer ud af den enorme arbejdsløshedsforøgelse, der fandt sted i de sidste år, socialdemokratiet havde magten? Det er jo det, der har været vores udgangspunkt, og når hr. Ole Vagn Christensen fortæller, at vi intet gjorde for at forbedre beskæftigelsen, må vi dog sige, at den blev stoppet, og at vi er på vej frem til en bedre beskæftigelsessituation, og vi vil gerne gå meget videre.

Vi oplever jo gang på gang, at virksomhederne står med kranen klar, lige så snart frosten går af jorden. Byggeriet i erhvervsområder stiger, og vi ved, at erhvervsinvesteringerne er ganske betydeligt stigende. Derfor er det så vigtigt for os at få omskolet de folk, som er blevet fastlåst i en branche, således at de kan få skiftet rundt og komme over i en anden.

Derfor mener jeg også, at 9.-10. klasse med de 32 pct., som allerede nu går der, er noget, som de skal tilskyndes til at blive ved

med som enkeltfag allerede fra første arbejdsløshedsdag, således at de er klar med en 10. klasse-prøve den dag, de står med et uddannelses tilbud, for så er det EFG, der tæller. Så er det nemlig en basispraktisk uddannelse, således at man kan komme over i en faglig gruppe. Der skal endnu flere i gang med at tage enkeltfag allerede fra første dag, man er ledig, således at de lediges basisgrundlag er i orden med henblik på at komme i gang med et EFG-grundlag.

Hanne Severinsen (V):

Man kan roligt sige, at der er blevet taget forskud på debatten om disse to lovforslag både her i salen og i medierne. Det er tredje gang, vi diskuterer spørgsmålet.

Meget af det, der har været fremme, har været forkerte oplysninger, så en stor del af debatten er desværre også gået ud på at korrigerer fejlagtige oplysninger, og jeg synes også, at vi allerede har taget hul på den form for debat i dag.

Jeg var meget fristet til at gå herop med korte bemærkninger, da spørgsmålet om kvindernes muligheder var fremme. Jeg mener, det er fantastisk vigtigt, at vi netop satser på, at kvinderne ikke låses fast i deres forkerte uddannelsesvalg og deres forkerte jobvalg, men får en mulighed for at prøve en gang til.

Når der har været så megen debat, skyldes det jo nok, at disse forslag rammer ind i noget meget centralt på vores alt for stive arbejdsmarked. Forslagene rummer nemlig nogle perspektiver, som er uhyre vigtige for vores muligheder for at komme videre. Der er nok nogle, der tror, at vi lever i et statisk samfund, hvor det eneste nye, der sker, er, at der kommer maskiner og overtager en stigende arbejdsmængde, hvorved der bliver flere arbejdsløse. Hvis man tror på det, kan det nok synes rigtigt, at en stigende del låses fast i deres arbejdsløshedssituation på grund af den nuværende struktur, hvor man kan gå fra jobtilbud til langtidsledig og jobtilbud igen. Men heldigvis lever vi jo i et dynamisk samfund, et samfund under stadig forandring, og derfor bliver der også hele tiden nye jobmuligheder.

Det er en kendsgerning – og den bør slås fast, og den kan ikke slås fast for tit – at vi faktisk er i en situation, hvor vi aldrig nogen